

KŁOSIŃSKI ZYGMUNT KAZIMIERZ

pseud. "Huzar", "Dan"

Syn zawodowego wojskowego, st.wachmistrza ^H Pułku ^V Ułanów Zaniemeńskich, por.AK Józefa i Bronisławy z Rajko-Wasilewskich urodził się 21 maja 1926 w Wilnie.

Po ukończeniu szkoły powszechnej wstępuje do Gimn. i Lic. im. Króla Zygmunta Augusta, w którym kształci się do wybuchu wojny niemiecko-sowieckiej w 1941.

W okresie okupacji niemieckiej działa w konspiracji /w której zaangażowana była cała rodzina:ojciec,matka,młodszy brat/, oficjalnie pracując w HKP. K. wykonuje obowiązki łącznika ^{szefa Oddziału Huzarów (oficjalnie) Wydziału Kier. R.G.AK} rozwozącego meldunki po terenie woj.wileńskiego oraz na Litwę Kowieńską. ^(oficjalnie)

W lipcu 1942 przerywa tę działalność na skutek licznych aresztowań w wileńskiej konspiracji /w tym jego matki/ i do stycznia 1943 ^{przebywa} ukrywa się w → Wesołym Dworze Borzobohatych na Nowogródzczyźnie.

Po powrocie do Wilna podejmuje pracę zarobkową w firmie → ^{Bre} Berwińskiego, kontynuuje naukę w tajnych kompletach oraz działa w wileńskich → Szarych Szeregach.

W styczniu 1944 zgłasza się do → 3 Brygady AK "Szczerbca", w której najpierw służy w zwiadzie konnym, a następnie w szwadronie kawalerii dowodzonym przez → Władysława Kitowskiego /"Grom"/.W marcu zostaje awansowany na starszego ułana. ^{Bierze udział w akcjach m.in. pod Graczyzkami, Szermierzem, Borem, Trokami, Rastawem i Mur. Oszmanką oraz w zasadzkach na drogi komunikacyjnych i s-pła.}

15 maja odkomenderowano go do → OR-KO, w którym pełni funkcję sekcyjnego w 1 plutonie kawalerii. W tym czasie /czerwiec/ spotyka go kolejny awans - na kaprała. Uczestniczy w akcjach prowadzonych przez OR-KO, m.in. w zasadzce ^{każdy} na szosie lidzkiej 3 i 4 lipca, zakończonych ^{zdobyciem działka, pepona i metalu sztab broni} pełnym sukcesem.

7 lipca bierze udział w ataku na Wilno, a 15 lipca towarzyszy ze swoim plutonem K-dtowi Okręgu w jego podróży do Wilna.

Po zdradzie sowieckiej 17 lipca unika rozbrojenia i w grupie kilkunastu żołnierzy AK maszeruje w kierunku Warszawy. Nad Niemnem grupa ta zostaje rozbrojona przez Rosjan i zamknięta w obozie "internowanych" w → Druskienikach. W połowie sierpnia K., w Landwarowie ucieka z transportu kolejowego wywożącego internowanych w głąb ZSRR. ^(Władysław Kitowski)

Po powrocie do Wilna na polecenie ^{por.} "Groma" organizuje pluton konspiracyjny i uzbraja go bronią ukrytą przez rozbrajanych żołnierzy AK.

Z początkiem października unika aresztowania przez NKWD ^{ukrywa się w następnym} i dołącza do w1 Oddziału Samoobrony Czynnej Ziemi Wileńskiej, dowodzonego przez → por.Hieronima Piotrowskiego /"Jur"/, obejmując d-two plutonu. W ślad za tym w styczniu 1945 zostaje awansowany ^{z następnym przez rtm. "Orlicza" (Władysław Kitowski)} z kolei na plutonowego. W 1 Oddziale Samoobrony bierze udział w licznych potyczkach z NKWD i w słynnej bitwie 2 lutego 1945 pod → Rowinami. 5 lutego Oddział wpada w zasadzkę zorganizowaną przez NKWD i ulega rozproszению. K., wraz z częścią żołnierzy swego plutonu wychodzi z niej obronną ręką i dociera pod Wilno.

Tu unika kolejnej obławy i pod d-twem "Jura" dociera ze swoją grupą w pobliże Grodna.

W końcu marca 1945 na lewych papierach /jako Kazimierz Huzarski/ przedostaje się do Bialegostoku. Po ^{trzymiesięcznej} dwumiesięcznej działalności na tym terenie w → ^{OAK} (ROAK), zagrożony aresztowaniem, wyjeżdża do Szczecinka.

^{Zatem} Jesienią 1945 zgłasza kradzież dokumentów i wraca do własnego nazwiska. Wstępuje do Technikum Mechanicznego, które kończy w 1948 i rozpoczyna pracę zawodową w budownictwie morskim. Podejmuje również studia wieczorowe w Politechnice Gdańskiej, które kończy w 1952.

Zagrożony represjami UB wyjeżdża na budowę Nowej Huty, gdzie do 1956 pracuje jako główny mechanik "Mostostalu". Następnie do 1981 jest zatrudniony przy budowie zakładów przemysłowych i komunalnych, dochodząc w ostatnim etapie kariery zawodowej do stanowiska dyrektora kombinatu w ~~Łasku~~. Społecznie natomiast udziela się przez wiele lat w Polskim Związku Motorowym, który honoruje jego zasługi związkową ^{na terenie całego kraju X} Złotą Odznaką. W 1982 ^{czym obdano go zasługi dla ZHP} przechodzi na emeryturę, ^{jako inwalida wojenny II wojny światowej (inwalidność kontrajonary)}.

Już w latach siedemdziesiątych ² rozpoczyna działalność publicystyczną i kronikarsko-historyczną poświęconą dziejom AK na Wileńszczyźnie. Jego prace ukazują się w: Polityce, Wojskowym Przeglądzie Historycznym, Liście Zbrojnej, Wileńskim Przekazie, Wileńskich Rozmaitościach /Słownik Polski Walczącej na Kresach Płn.-Wsch. Rzeczypospolitej/, Gońcu Kresowym. Uzyskuje III nagrodę w konkursie Polityki na "Pamiętnik z lat 1944-1968".

Równoległe zaś do tej pracy angażuje się wyróżniająco we współpracę Okręgu Wilno i Okręgu Łódź SZŻAK, w których też nieustannie do dnia dzisiejszego piastuje odpowiedzialne funkcje w prezydiach zarządów obu Okręgów, ^{a w obecnej kadencji wiceprezesa I.O. Wilno SZŻAK.}

Zasługi bojowe K. zostały uhonorowane: Krzyżem Walecznych ^{1959/}, Krzyżem Armii Krajowej ^{13.04.1984} oraz czterokrotnie Medalem Wojska ^{15.08.1948}.

Z tytułu działalności zawodowej został odznaczony: Złotym Krzyżem Zasługi ¹⁹⁶⁰, Krzyżem Kawalerskim OOP ¹⁹⁶⁴ oraz Krzyżem Oficerskim Polonia Restituta ¹⁹⁷⁰.

Relacja własna Z. Kłosińskiego ² ^(Kronika honorowa Szronka SZŻAK)

R. Korab-Zebryk, Operacja wileńska AK, W-wa 1985

H. Siemaszko, Przez trup Polski, W-wa-New York-Chicago 1989

L. Tomaszewski, Kronika Wileńska 1941-1945, W-wa 1992

² M. Korejwo, Moje partyzanckie ścieżki, Bydgoszcz 1995 ²

² N. Borodziejewicz, Szóstka Wileńska. Drogą do AK, Warszawa, Bellona 1998

Jan Malinowski

² (patka) w Ogrodzieńcu, Hucie pod Kralowem, Chełmie Dubelskim, Ozarkach, Patrysiach, Łodzi, Izberzu i w jej śródmieściu ²